

Een hemelse, soms helse tocht naar je astraal thuis

In verband met mijn vorige podcast “Overgang en levensoverzicht” kreeg ik heel wat vragen waarop ik graag een antwoord wil geven. Ik hoop met twee voorbeelden te kunnen verduidelijken wat ik als een cocon of gedachtebubbel bedoelde. Ter illustratie zal ik een voorbeeld uit het laag astraal veld en een ander uit het midden astraal veld geven. Hou wel rekening met het feit dat het vooral een geestelijke ervaring is. Laten we het proberen.

Het allerlaagst astraal niveau is een niveau waar we best als aardse gids niet te veel in vertoeven. Daar zijn sterk beladen emotionele velden en je kunt door die heftig emotionele vibrerende toestanden worden opgeslorpt. Wanneer ik mij in een verruimd bewustzijnstoestand bevind dan kan ik daar soms in belanden. Het is er onaangenaam.

Wie zit daar dan? Welke overledenen zitten daar in hun emotioneel cocon?

Geestverschijningen, vaak als spoken gezien, zijn hiervan een goed voorbeeld maar ook overledenen die met een emotioneel pakket zijn blijven zitten. Het zijn verdwaalde individuen die nog altijd in een bepaald eigen emotioneel zelf sfeer zitten en er niet gemakkelijk uit kunnen tot ze uiteindelijk toch uit eigen bevrijding loskomen of geholpen worden door de astrale gidsen die daar zeer actief zijn.

Vaak willen ze of weten ze niet dat ze dood zijn en blijven in hun verhaal steken

Als alle hulp vruchteloos is en er geen contact mogelijk is dan gaan ze na een héél lange tijd wel vanzelf terug incarneren.

Hier is een voorbeeld, weliswaar een beetje een eng verhaal.

Op een dag word ik aangetrokken naar een laag astraal veld, ik kon daar weinig iets aan doen, het gebeurde gewoon vanzelf. De aantrekkingskracht was intens, ik voelde dat ik naar het laagste niveau werd getrokken. Ik belandde voor een

immens grote grot, met een zeer ruw rots structuur. Een spelonk eigenlijk. Ik bekeek het aandachtig en zag dat daar een soort ingang was. Ik twijfelde wel even om daarin te gaan, het maakte mij wat angstig, maar ik waagde het erop.

Behoedzaam ging ik de grot binnen, van binnen heel duister, kil en koud en 't voelde niet goed aan.

Ik ging nog wat verder, dieper in de grot tot ik besepte dat ik de ingang uit het oog verloor. Het was eng, voelde niet veilig aan en ik ging weer naar buiten.

De volgende dag besloot ik om terug te keren, terug naar die grot. Weer naar binnen in die ijsskoude omgeving. Ik bleef rustig zwevend stappend met nog steeds die donkere en grillige vormen rondom mij. De ingang zag ik niet meer. Ik besloot toch verder te gaan tot aan mijn rechterkant iets mijn aandacht trok. Daar was een kleine inham en daar was iemand in. Diep verscholen in die inham.

Een vrouw, rechtstaand in t zwart gekleed met een pot chrysanten in haar handen. Ze zag er ellendig uit, tamelijk agressief, onaanspreekbaar en koud. Ineen getrokken met opvallende rode lippen en een angstige blik. Geschrokken van wat ik plots zag, ben ik weer naar buiten gegaan, ik wist eigenlijk niet hoe ik ermee moest omgaan.

3 de dag weer daarheen. Ik wist deze keer wat me te wachten stond. Ik was voorbereid. Het symbolisch probleem was die bloempot dacht ik. Ik was ervan overtuigd dat als ik de bloempot kon weghalen er iets in beweging ging komen. Een pot met chrysanten is vaak geassocieerd met de dood en begraving. De felle rode lippen kon ik niet plaatsen, ik vermoedde dat dit een poging was om aan te tonen dat ze hulp nodig had. Ik waagde het erop om in gesprek te gaan maar kreeg alleen maar een boze blik terug,

Ik probeerde liefde en wat warmte uit te stralen maar dit was ook niet de juiste keuze blijkbaar. Er kwam alleen nog meer afwijzende reacties waardoor ze nog dieper in die inham wegzakte.

Deze keer ging ik wel niet onmiddellijk weg en probeerde telepathisch in haar levensverhaal te komen. Ik begreep dat zij tijdens haar leven door haar omgeving verworpen was, geminacht en vernederd. Stervende kreeg ze al een pot chrysanten in haar handen opdat ze zeker niet met lege handen ging vertrekken. Gedoemd was ze tot de hel.

En daar was ze ook duidelijk in beland, volgens haar gedachten. Ze had zich veilig verschuild in haar denkbeeldige rots.

Verschillende keren ben ik teruggekeerd tot ze mij in vertrouwen wou nemen en mij de pot chrysanten overhandigde. Naarmate we vorderden werd het binnenin de rots, helderder en de structuur kleiner. Tot het bijna helemaal oploste en het Licht binnenkwam. Daardoor kon ze door de gidsen van de overzijde bereikt worden, haar ophalen en de lichttunnel doen ingaan. Verder naar het midden astraal veld.

Zij was duidelijk in de onderste laag van de astrale wereld. Wat energetisch van die rots overblijft is een emotioneel achtergelaten veld en zoals in mijn video uitgelegd is dit een residu die zich normaal gesproken oplost en zichzelf neutraliseert.

Het geheel toont aan hoe een mens zijn gedachten vorm kan geven en zich daarachter en daarin kan verschuilen. We zijn hierin zeer creatief, kijk maar naar je dromen hoe je een alternatieve realiteit, zoals huizen, parken, straten creëert. Ook in de astrale wereld is dit mogelijk. De grot maakte mij vooreerst angstig. Toch is het een leerschool geweest om niet naar de uiterlijke vorm te kijken maar vooral naar de innerlijke emoties en gevoelens te gaan die zo'n beeld tot uiting heeft gebracht.

In de lagere dimensies zijn gevoelens van bvb goed en kwaad, wraak en verzoening, vergelding en vergeving.... nog sterk aanwezig en naarmate men dichter in de menselijke energie komt wordt het nog sterker tot uiting gebracht. Daarom hebben de dolende nog zo aardse gevoelens en zoekt hij naar een poortje om terug naar zijn aardse fysieke ervaring terug te keren.

Wat je in dit geval moet proberen te doen, met of zonder de hulp van een gids is je gedachten te veranderen, naar boven kijken, je bijvoorbeeld omdraaien, bij manier van spreken, zodat je andere zaken kunt gaan waarnemen en het Licht dan tot jou laten komen en je te laten optrekken. Ik heb dat in mijn vorige podcast wat meer onder de aandacht gebracht.

In feite is dit ook geldig in ons dagelijks bestaan als je het niet meer ziet zitten, kijk en zoek naar wat je 'niet' ziet. Dat zijn jouw poortjes.

Het is voor de meeste mensen niet goed om met een ouija bord of glas proberen in contact te komen met de overzijde. Tenzij in een séance iemand aanwezig is die voldoende ervaring heeft met geesten-communicatie en het energetisch zuiveren nadien.

Weet dat u bijna altijd een wezen van het laagste astraal niveau aantrekt. Je kan daardoor voor onverwachte reacties komen te staan. Dolende wezens kunnen zich voordoen als iemand anders omdat ze nog zo aards gebonden zijn. Let dus maar op. De beste raad dat ik u kan geven is van het niet te gebruiken. En kom achteraf niet klagen dat er ééntje is blijven plakken hé!

Het tweede verhaal is helemaal iets anders. Een mooie vorm van overgang waar alleen liefde en het Licht aanwezig is. Een doorgang naar het midden astraal niveau.

Ik bevond mij terug in een geestestoestand waar ik mij in het midden astraal veld bevond. Een heel groot plein met kasseien en bomen en met enkele huizen rond dat plein.

Ik zag een pas overleden priester met een brevier of de bijbel in zijn handen. Lezend en waarschijnlijk vol toewijding en vertrouwen dat de hemel nabij is.

Dit is zijn overgangskoconnetje, het begin van zijn overgaan, aan het lezen of mediteren in vol verwachting en geloof van zijn thuiskomst. Ik ben gewoon een getuige van zijn overgang in de astrale wereld.

Er is voldoende opvang om u te verwelkomen aan de overzijde vanuit het gidsengebied. We moeten ons echt geen zorgen maken. Als u niet zelf wakker wordt, bij wijze van spreken, laat het dan maar aan de overzijde over om je te bereiken.

Het is een moderne priester, in het grijs gekleed met een wit boordje, kraagje, lange broek en vest daarbij passend. Een heel rustig ingetogen wezen die de overgang aan het beleven is. In mijn vorige podcast zei ik dat de gidsen soms je naam fluisteren, een klank laten horen of een bekende geur loslieten. Aan de overzijde weten ze precies op welke wijze jou te benaderen of je creëert het zelf op dat moment.

Wat dacht je dat die priester graag zou willen?..... Denk of voel eens na?
Hoor maar!

De eerste uittreding was toen hij stierf en uit zijn lichaam steeg. Van een grofstoffelijk lichaam naar een fijnstoffelijk. Tijdens de tweede uittreding komt hij uit zijn coconnetje. Hij voelt hoe hij aangetrokken wordt door die liefdestunnel waarvan zo dikwijls sprake is. Ik zie hem opkijken, de bijbel of brevier is ineens verdwenen, hij kijkt nog meer op en hoort nu heel duidelijk dit (muziek)..... Hij begint rond zich te kijken en wat zie hij in de verte op dat plein.....? Zijn kerk!

Een immens grote kerk met een enorm groot houten toegangspoort en hij blijft het gezang horen, helderder, luider, uitnodigend om binnen te komen.

Vol verwondering staart hij naar de houten poort, volledig bewerkt met ingesneden motieven. Hij kijkt ernaar als een onwaarschijnlijke immense gelukkige belevens. Volop in zijn Lichttunnel naar het midden astraal gebied aangetrokken.

En dan... dan gaat die poort plots vanzelf langzaam open, goddelijk en plechtig.

Zwevend stappend gaat hij de treden op, de poort is nu volledig open en hij kijkt binnen in zijn kerk. Hij hoort nog altijd het gezang, luider en klaarder. En wat ziet hij dan in zijn kerk?

Zijn kerk, eivol met overleden wezens die allemaal naar hem kijken en meezingen om hem te verwelkomen.

Ontroerd door de aandacht en de ontvangst en het hele gebeuren, stapt hij als een koning de middenbeuk in, naar iedereen ontroerd kijkend tot net voor het altaar. En wat ziet hij achter het altaar?

Zes overleden collega's priester die hem opwachten!

Wat een verwelkoming toch! In zijn Hemel thuiskomen. Men weet precies hoe en wat je nodig hebt om je te verwelkomen.

Ik heb dan de kerk verlaten nagenietend van wat ik gezien en beleefd heb.

Zijn die verhalen allemaal een gevolg van fantasie, een sprookje, een hallucinatie, een eigen herbeleving van een overgang, een realiteit?

Mijn verhalen zijn voor mij alvast een "echt reëel en waarachtig gebeuren"

De echtheid, de waarheid, de realiteit. We zijn allemaal zoekend en we zitten allemaal in hetzelfde schuitje. De 'believers' moeten nog afwachten of ze gelijk hebben en de 'non-believers' moeten ook nog afwachten of ze gelijk hebben.

Tot zover deze podcast, bij leven en welzijn , tot een volgende keer.

Michel Dutordoir

michel.dutordoir@outlook.be

